

kræve Afgiften, men hvis han derimod kan gøre Forretninger i Toldterritoriet, ja saa siger han: Maa jeg saa bede om at saa Afgiften godtgjort. Derfor maa den paagældende hurtig tage sin Beslutning, enten det ene eller det andet. Han skal ikke have Ret til at benytte Skipperen eller Afgiftsgodtgørelsen til Spekulation. Dette have vi udtrykt ved at sige, at han inden to Søgndage skal føre Varene ind i Toldterritoriet eller ogsaa indlade dem i et til Toldterritoriet bestemt Skib, thi ogsaa for det Tilfælde, at Varene ikke skulle ind til København, men til det øvrige Land, skal naturligvis den samme Regel gælde. Vi have som sagt Grund til at tro, at dette Forslag i alt Fald fra Frihavnsetablissementets og den høje Indenrigsministers Side ikke vil møde nogen Indsigelse, og derfor anbefale vi det til det høje Ting, idet naturligvis denne Regel bør fastholdes, saa længe ikke ensartede Regler maatte være tilvejebragte derigennem, at der ogsaa i Stedet for Havneavgift i den gamle Havn er sat en Afgift af Varene. Det er det, som udtrykkes ved den sidste Tiløjning.

Det følgende Forslag er kun en Redaktionsrettelse; vi ere nemlig blevne oplyste af den højstærede Justitsminister om, at der egentlig ikke findes Blade, som ere bestemte til offentlige Bekendtgørelser i Almindelighed, men kun Blade, som ere bestemte til enkelte eller specielle Arter af offentlige Bekendtgørelser og navnlig altsaa til Optagelse af Proklamata. Det er „Berlingske Tidende“ og Stiftstidenderne; det er altsaa dem, der siges til. Ligeledes tilsigter Vædringsforslaget til § 296 kun en nærmere Præcisering for at afgøre enhver Tvivl om, hvorledes Fremgangsmaaden skal være. Det bestemmes i § 296, at en Skipper, som har paadraget sig et vist Ansvar, kan ved Dom erklæres uærdig til at føre et Skib, og saa tilføjes der, at Virkningen af en saadan Dom kan ophæves ved en ny Dom efter Forløbet af mindst 1 Aar. Saa bliver altsaa Spørgsmaalet, hvorledes skal denne nye Dom erhverves? Er det Skipperens Sag at anlægge civilt Søgmaal for at erhverve Dommen, eller er det Meningen, at det offentlige skal optage Sagen og altsaa affige en ny Dom? Det har naturligvis været Meningen, at dette sidste skulde være Tilfældet, altsaa at Skipperen skulde være fri for Melighed, at han skulde henvende sig til det offentlige, som skulde genoptage Sagen og efter den stedfundne Genoptagelse affige en ny Dom. Det er altsaa kun en Klargørelse af dette, som er paatænkt. — Vædringsforslag til § 312 er i og for sig ogsaa kun en Ret-

telse. Naar der i Lovforslaget staar, at Bøderne efter dette Kapitel skulle affones efter de almindelige Regler for Bøders Afsoning i og udenfor kriminelle Sager, er det jo, for saa vidt Bøder idømmes efter denne Lov, naturligvis uden for kriminelle Sager. Dette „i kriminelle Sager“ sigter jo til, hvor der andet Sted er foreskrevet højere Straf, navnlig i almindelig borgerlig Straffelov, og det er altsaa for saa vidt noget, som egentlig ikke kommer denne Lov ved. Rettelsen gaar altsaa kun ud paa, at Bøder, idømte efter denne Lov, skulle affones efter Reglerne i Lov af 16de Februar 1866 udenfor kriminelle Sager.

Saa kommer jeg endelig til Vædringsforslag under Nr. 13, som nærmere gaar ud paa at afgrænse Omraadet for Lovens Gyldighed. Dette Spørgsmaal har ikke særlig været Genstand for Drøftelse i de fælles Kommissioner, fordi Forholdet for Sveriges og Norges Vedkommende er dette, at der ikke der er noget særligt Lovgivningsomraade ved Siden af det almindelige, og inden for den danske Kommission ved jeg heller ikke, at dette Spørgsmaal særlig har været optaget, idet vi i det hele taget ved de Love, der vedtages her, gaa ud fra den almindelige Regel, at det er for det kongerigste Lovomraade, disse Love gives, og at altsaa de enkelte Udtryk maa fortolkes i Overensstemmelse hermed. Men inden for Udvalget blev det Spørgsmaal særlig draget frem og navnlig meget stærkt fremhævet af en æret Kollega fra København (Knudsen), om det ikke vilde være ønskeligt paa dette Punkt at saa fuld Klarhed med Hensyn til Ordningen. Vi overvejede da Spørgsmaalet, gennemgik Lovforslaget og som saa til det Resultat, at, om man end ganske vist ad Fortolkningsvejen vilde kunne afgøre Spørgsmaalet, saa vilde vi dog, da vi i denne Lov lægge særlig Vægt paa at tale tydeligt og forstaaeligt, foretrække ogsaa udtrykkeligt at udtale Reglen i Henseende til Lovgivningsomraadet, særlig fordi der ved Siden af Reglen ogsaa fandtes visse Undtagelser med Hensyn til Omraadet for Lovens Gyldighed. Den almindelige Regel, som vi have stillet op, og som vi altsaa have ment passende kunde finde Plads i et Kapitel om Lovens Omraade, dens Strafftræden o. s. v., gaar altsaa ud paa, at Loven gælder for Kongeriget, men ikke for Grønland, Island eller de bestindiste Kolonier, og naar der altsaa i Loven tales om Riget, saa menes dermed Kongeriget. Det er ikke nogen ny Terminologi, vi her indføre. Ligesom vi nu tale om Kongeriget i Modsetning til Bilandene, saaledes vil jeg blot minde om